

AFDELING  
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet  
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/32768 van de rechtbank 's-Gravenhage,  
nevenzittingsplaats Arnhem, van 3 maart 2008 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

## 1. Procesverloop

Bij besluit van 22 februari 2007 heeft de minister van Justitie een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om haar een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 24 juli 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 3 maart 2008, verzonden op 7 maart 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 31 maart 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

## 2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

**3. Beslissing**

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E.C. Brugman, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers  
lid van de enkelvoudige kamer

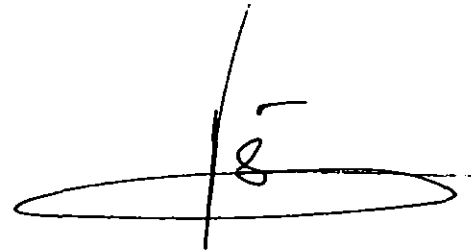
w.g. Brugman  
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 25 september 2008

205.

Verzonden: 25 september 2008

Voor eensluidend afschrift,  
de secretaris van de Raad van State,  
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across the middle and a small 'e' or similar character to the right.

mr. H.H.C. Visser,  
directeur Bestuursrechtspraak

# Uitspraak

---

## RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Vreemdelingenkamer

Nevenzittingsplaats Arnhem

Registratienummer: AWB 07/32768

Datum uitspraak: 3 maart 2008

### Uitspraak

Ingevolge artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in samenhang met artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

inzake

geboren op  
v-nummer  
van Ghanese nationaliteit,  
eiseres,  
gemachtigde mr. R. Veerkamp,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,  
Immigratie- en Naturalisatiedienst,  
verweerder.

### Het procesverloop

Bij brief van 4 december 2006 heeft eiseres een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'conform beschikking Staatssecretaris' verzocht.

Op 21 februari 2007 heeft eiseres door middel van het aanvraagformulier 'Aanvraag verblijfsvergunning zonder mvv of wijziging verblijfsdoel' haar aanvraag, op de voorgeschreven wijze, ingediend.

Bij besluit van 22 februari 2007 heeft verweerder de aanvraag van eiseres afgewezen.

Daartegen heeft eiseres op 8 maart 2007 bezwaar gemaakt. Verweerder heeft eiseres medegedeeld dat zij de behandeling van het bezwaar niet in Nederland mag afwachten.

---

Bij verzoekschrift van 8 maart 2007 heeft eiseres dan ook verzocht de voorlopige voorziening te treffen dat uitzetting achterwege wordt gelaten tot op het bezwaar is beslist.

Bij uitspraak van 13 juli 2007 heeft de voorzieningenrechter van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Amsterdam het verzoek toegewezen (AWB 07/10581).

Bij besluit van 24 juli 2007 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Op 21 augustus 2007 heeft eiseres beroep ingesteld tegen dit besluit.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken overgelegd en een verweerschrift ingediend.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 4 december 2007. Eiseres is niet verschenen. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr J.H.M. Post.

### De feiten

Op 8 oktober 1987 heeft eiseres een aanvraag ingediend voor een vergunning tot verblijf met als doel 'verblijf bij Nederlandse echtgenoot, de heer \_\_\_\_\_', en met als doel 'het verrichten van arbeid al dan niet in loondienst'.

Op 6 april 1988 heeft het hoofd van de politie te 's-Gravenhage de verzochte verblijfsvergunning aan eiseres verleend.

Vervolgens was het eiseres toegestaan om, op grond van artikel 10, tweede lid, van de Vreemdelingenwet (oud), voor onbepaalde tijd in Nederland te verblijven. Eiseres is dan ook in het bezit gesteld van het zogenoemde C-document.

Ingevolge artikel 109, eerste en tweede, van het Vreemdelingenbesluit 1994 (hierna: Vb 1994), heeft eiseres op \_\_\_\_\_ haar verblijfsstatus van rechtswege verloren, nu zij niet langer voldeed aan de voorwaarden op grond waarvan haar verblijf in Nederland was toegestaan. Immers, vanaf dat moment is de gezinsband met haar echtgenoot beëindigd.

Sindsdien heeft eiseres op 19 april 1990, 19 mei 1992, 21 april 1998, 17 juli 1998, 26 november 1999 en op 1 mei 2002 aanvragen c.q. verzoeken ingediend ter verkrijging van een verblijfsvergunning. Geen van deze procedures heeft geleid tot het verkrijgen van een verblijfsvergunning. Deze procedures staan thans in rechte vast.

### De beoordeling

1. Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit — de motivering waarop dit besluit berust daaronder begrepen — te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden.
2. Verweerder heeft de aanvraag van eiseres afgewezen omdat zij niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) en voorts niet is gebleken dat zij behoort tot één van de categorieën genoemd in artikel 17, eerste lid, onder a tot en met

f, van de Vw 2000 dan wet artikel 3:71, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000), die voor vrijstelling van het mvv-vereiste in aanmerking komen. Voorts heeft verweerder geen aanleiding gezien om toepassing te geven aan de hardheidsclausule, zoals bedoeld in artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000. Hetgeen eiseres aanvoert is gevolg van haar persoonlijke keuzes.

3. Hiermee kan eiseres zich niet verenigen en daartoe wordt het volgende, kort samengevat, aangevoerd. Eiseres stelt zich op het standpunt dat verweerder ten onrechte haar aanvraag niet heeft gezien in het licht van de 14/1 brieven.

Vervolgens stelt eiseres zich op het standpunt dat haar aanvraag ten onrechte is afgewezen wegens het ontbreken van een mvv, nu toepassing van het mvv-vereiste leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard. Ter toelichting van haar beroep op de hardheidsclausule heeft eiseres, kort samengevat en voor zover relevant, gesteld dat van haar in redelijkheid niet verwacht mag worden dat zij terugkeert naar Ghana en haar in Nederland wonende (meerderjarige) kinderen en kleinkinderen achterlaat. Eiseres woont al bijna twintig jaar in Nederland en is volledig geïntegreerd in de Nederlandse samenleving. Eveneens is zij al een geruime tijd werkzaam op de Nederlandse arbeidsmarkt. Verder voert zij aan dat zij een belangrijke rol heeft in het leven van haar in Nederland wonende volwassen kinderen en kleinkinderen, met name in het leven van haar kleindochter. Eiseres ondersteunt haar dochter bij het opvoeden en het grootbrengen van haar kleindochter. Eiseres doet in dit kader een beroep op het gelijkheidsbeginsel en verwijst hieromtrent naar een uitspraak van de Afdeling bestuursrecht van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 17 april 2007, met als kenmerk 200608383/1.

Bovendien is volgens eiseres het stellen van het mvv-vereiste in strijd met artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

4. De rechtbank overweegt als volgt.

5. Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 gelezen in samenhang met artikel 3.71, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000) wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv. In artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 en in artikel 3.71, tweede lid, van het Vb 2000 worden categorieën vreemdelingen opgesomd die van het bezit van een (geldige) mvv zijn vrijgesteld. Blijkens artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 kan onze Minister het eerste lid buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar haar oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Deze bepaling wordt aangeduid als de hardheidsclausule.

6. Vaststaat dat eiseres niet beschikt over een geldige mvv en niet behoort tot de categorieën vreemdelingen die voor vrijstelling van het mvv-vereiste in aanmerking komen. In geschil is verweerders standpunt dat het vasthouden aan het mvv-vereiste in het onderhavige geval niet leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard.

7. Eiseres heeft zich primair op het standpunt gesteld dat haar brief van 4 december 2006 aangemerkt dient te worden als een zogenaemde '14-1 brief', zodat aan haar het mvv-vereiste niet kan worden tegengeworpen. Eiseres doet dan ook een beroep op het besluit van verweerder van 30 september 2005, nummer 2005/46, houdende de wijziging van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: WBV 2005/46). Eiseres is van mening dat dit beleid analoog dient te worden toegepast op vreemdelingen die een reguliere aanvraag hebben ingediend vóór 1 april 2001.

De rechtbank volgt deze verwijzing niet. Immers, in het WBV 2005/46 is nauwkeurig beschreven aan welke groepen het mvv-vereiste niet zal worden tegengeworpen, waaronder de vreemdeling die vóór 1 april 2001 een aanvraag tot toelating als vluchteling als bedoeld in artikel 15, eerste lid, van de Vreemdelingwet (oud) heeft ingediend en in de periode van 14 januari 2003 tot en met 17 maart 2005 een verzoek in de vorm van een zogenaamde 14-1 brief heeft gestuurd aan verweerder waarop nog geen in rechte onaantastbaar beslissing is genomen.

Tussen partijen is niet in geschil dat eiseres een dergelijke brief eerst op 4 december 2006 aan verweerder heeft verzonden. Daarmee komt zij al niet overeen met de groep vreemdelingen waarop het bedoelde WBV ziet.

Uit het voorgaande volgt dat eiseres niet valt onder de vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van het WBV 2005/46, en dat voor haar aldus het algemene uitgangspunt geldt dat zij dient te beschikken over een geldige mvv.

8. Voorts heeft eiseres zich op het standpunt gesteld dat het mvv-vereiste niet aan haar kan worden tegengeworpen omdat zij een beroep heeft gedaan op artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000. De rechtbank volgt dit standpunt niet. Immers, ook bij een aanvraag waarbij er een beroep gedaan wordt op artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000, wordt bezien of de vreemdeling in het bezit is van een geldige mvv. Indien dit niet het geval is wordt pas bezien of er aanleiding bestaat de vreemdeling vrij te stellen van het mvv-vereiste op grond van de categorieën genoemd in artikel 17, eerste lid, onder a tot en met f, van de Vw 2000 dan wel artikel 3.71, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit (hierna: Vb 2000), dan wel op grond van de hardheidsclausule.

Verweerder heeft zich dan ook, naar het oordeel van de rechtbank, in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiseres, ook in het kader van een aanvraag op grond van artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000 dient te beschikken over een geldige mvv.

9. De rechtbank ziet zich voorts voor de vraag gesteld of verweerder in redelijkheid toepassing van de hardheidsclausule ten aanzien van eiseres heeft kunnen weigeren. De rechtbank overweegt hieromtrent als volgt.

10. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de door eiseres aangevoerde omstandigheden onvoldoende zijn voor toepassing van de hardheidsclausule. Het feit dat eiseres langdurig in Nederland verblijft, is veroorzaakt doordat eiseres die, na afloop van haar verblijfsrecht op grond van haar relatie met haar ex-echtgenoot tot 1 maart 1998, nog zes verblijfsrechtelijke procedures heeft aangespannen, welke niet hebben geleid tot het verkrijgen van een verblijfsvergunning. Bovendien is bij besluit van 11 juni 1999 eiseres te kennen gegeven dat zij Nederland binnen vier weken diende te verlaten, waaraan zij tot op heden geen gehoor heeft gegeven. Ook nadat eiseres een beroepsprocedure is gestart tegen de aanzegging van 11 juni 1999 om Nederland te verlaten en welke is geëindigd in een ongegrondverklaring door deze rechtbank, zittingsplaats 's-Gravenhage, op 7 augustus 2000 heeft eiseres Nederland niet verlaten. Gelet hierop heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de situatie waarin eiseres verkeert en zich nog immer bevindt het gevolg is van persoonlijke keuzes van eiseres. De keuze om haar verblijf in Nederland voort te zetten en de consequenties die dit met zich brengt, zoals integratie in de Nederlandse samenleving, werk, komen dan ook geheel voor haar eigen rekening en risico. Eiseres had zich er bewust van moeten zijn dat haar verblijf in Nederland niet gelegaliseerd zou worden.

Ook het feit dat eiseres meer dan negentien jaar hier te lande verblijft en hier gedurende die tijd deel uitmaakt van het Nederlandse sociale leven is onvoldoende. Eiseres kan derhalve aan haar illegale verblijf sinds 1 maart 1999 geen rechten ontlenen. Het enkele feit dat de Nederlandse staat nimmer actief heeft getracht eiseres uit te zetten, maakt dit niet anders. Niet kan worden gesteld dat de Nederlandse staat, vanwege dit nalaten,

geacht kan worden in het verblijf van eiseres hier te lande te hebben berust. Immers, het vreemdelingenbeleid is in beginsel gericht op de eigen verantwoordelijkheid van de vreemdeling. Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de gevolgen van de keuze van eiseres om Nederland niet te verlaten derhalve voor eigen rekening en risico van eiseres komen en niet leiden tot het oordeel dat om deze redenen sprake is van schrijnende omstandigheden.

11. De rechtbank is voorts van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat niet aannemelijk is dat eiseres zodanig is geïntegreerd in de Nederlandse samenleving en de Ghanese samenleving zozeer is ontgroeid dat van haar niet kan worden gevergd dat zij tijdelijk terugkeert naar Ghana. Eiseres is immers geboren en getogen in Ghana alweer zij het grootste gedeelte van haar leven heeft gewoond. Niet is gesteld of gebleken dat zij voor haar komst naar Nederland dusdanige problemen heeft ondervonden, dat in redelijkheid niet van haar verwacht kan worden dat zij tijdelijk terugkeert naar Ghana. Hierbij heeft verweerder in redelijkheid kunnen stellen dat eiseres gezien haar leeftijd, geacht moet worden zich in haar land van herkomst te kunnen handhaven gedurende een mvv-procedure.

12. Tevens heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de omstandigheid dat eiseres drie volwassen kinderen heeft die rechtmatig in Nederland verblijven op zichzelf onvoldoende is om op voorhand de conclusie te trekken dat eiseres op grond van de hardheidsclausule van het mvv-vereiste ontheven dient te worden. De aangevoerde omstandigheid dat zij als grootmoeder een belangrijke rol in hun leven en opvoeding speelt, is geen reden om eiseres vrij te stellen van de plicht om te beschikken over een geldige mvv. Immers, van eiseres wordt enkel verwacht om zich slechts tijdelijk gedurende een te volgen mvv-procedure in Ghana te vestigen. In zijn algemeenheid worden aanvragen tot het verlenen van een mvv binnen drie maanden afgedaan.

De omstandigheid dat eiseres haar kinderen en kleinkinderen achter moet laten in Nederland gedurende de behandeling van de in Ghana in te dienen mvv-aanvraag, dan wel dat de kinderen zich genoodzaakt zien om mee te gaan naar Ghana, heeft verweerder in redelijkheid als onvoldoende kunnen achten. In veel gevallen waarin het mvv-vereiste wordt tegengeworpen, zal deze situatie zich voordoen. De omstandigheid dat eiseres haar dochter ondersteunt in het opvoeden en grootbrengen van is eveneens onvoldoende om te oordelen dat de hardheidsclausule toegepast dient te worden. Het is aan de dochter van eiseres om de keuze te maken of zij en haar dochter gedurende die periode mee gaan naar Ghana of dat zij in Nederland blijven. Immers, niet valt in te zien waarom de dochter van eiseres niet in staat is om voor haar eigen kind te zorgen of dat dit zou leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

Verweerder heeft dan ook in redelijkheid kunnen oordelen dat het voorgaande niet leidt tot vrijstelling van het mvv-vereiste en gelet op het voorgaande heeft verweerder zich redelijkheid geen aanleiding gezien af te wijken van het bepaalde in artikel 3.71, eerste lid, van het Vb 2000.

13. Ten aanzien van het beroep van eiseres op het gelijkheidsbeginsel overweegt de rechtbank als volgt. Naar het oordeel van de rechtbank kan dit beroep niet slagen, nu eiseres ter onderbouwing van dit beroep slechts heeft verwezen naar een Afdelingsuitspraak van 17 april 2007. Eiseres heeft op geen enkele wijze nader onderbouwd dat er sprake is van gelijke gevallen. Het enkel overleggen van de hierboven vermelde uitspraak is daartoe ontoereikend.

14. Ten aanzien van het door eiseres gedane beroep op artikel 8 van het EVRM overweegt de rechtbank als volgt.

15. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat de weigering om eiseres vrij te stellen van het mvv-vereiste geen schending betekent van het recht op eerbiediging van het familie- of gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Hoewel verweerder heeft aangenomen dat er in onderhavig geval sprake is van inmenging in het recht op eerbiediging van het familie- of gezinsleven als hierboven bedoeld, te weten tussen eiseres en haar in Nederland woonachtige volwassen kinderen, heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat deze inmenging gerechtvaardigd is. De rechtbank verwijst daarbij naar de uitspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens van 3 juli 2001 (JV 2001/303). Immers in deze uitspraak is bepaald:

*'[...] relaties tussen volwassen verwanten niet noodzakelijkerwijs onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen, indien geen sprake is van elementen van afhankelijkheid, bestaande uit meer dan normale emotionele banden in voornoemde zin.'*

Eiseres heeft niet aannemelijk gemaakt dat er tussen haar en haar (klein)kinderen meer dan normale emotionele banden bestaan.

Voort heeft verweerder in redelijkheid kunnen concluderen dat het beroep van eiseres op het recht op privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM evenmin kan slagen.

Verweerder heeft daartoe kunnen stellen dat hoewel eiseres sinds 1997 in Nederland verblijft en daarmee wellicht een sociale omgeving heeft gecreëerd, eiseres deze banden heeft opgebouwd gedurende deels onrechtmatig verblijf. Hieraan kan eiseres zoals hierboven reeds is geconcludeerd geen rechten ontleen.

16. Derhalve is het beroep ongegrond. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

#### De beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. R.M.H. Pennings en in het openbaar uitgesproken op 3 maart 2008 in tegenwoordigheid van M.L. Waanders als griffier.

de griffier

de rechter

#### Rechtsmiddel:

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de verzending van een afschrift hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing. Een afschrift van de uitspraak dient overgelegd te worden. Meer informatie treft u aan op de website van de Raad van State ([www.raadvanstate.nl](http://www.raadvanstate.nl)).

VERZONDEN OP

07 MRT 2008

**JAP A JOE**

**advocatenkantoor**

mr. h.k. jap-a-joe  
advocaat en procureur  
candidaat notaris  
mr. r. veerkamp  
mr. h.s.k. jap a joe  
mr. f.w. verweij  
advocaaten en procureurs

utrecht,

31 maart 2008

Afdeling Bestuursrechtspraak  
van de Raad van State  
Postbus 16113  
**2500 BC 'S GRAVENHAGE**

Tevens per fax: 070 - 365 13 80

**HOGER BEROEP VREEMDELINGENZAKEN**

**Geeft eerbiedig te kennen:**

wonende te 's-Gravenhage, ter zake dezer domicilie kiezende te Utrecht, Malliestraat 5 (3581 SH), ten kantore van de advocaat en procureur mr. R. Veerkamp, die door haar ten deze tot gemachtigde is gesteld en als zodanig dit hoger beroepschrift ondertekent;

dat zij tijdig in hoger beroep komt van de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage (zittinghoudende te Arnhem) d.d. 3 maart 2008; een kopie van de uitspraak gaat hierbij.

dat de zaak betreft: verblijfsvergunning conform beschikking Staatssecretaris

dat ondergetekende verklaart tot het instellen van dit hoger beroep bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd door appellante, geboren op 1 november 1960, vreemdelinge van Ghanese nationaliteit;

dat zij zich met de uitspraak niet kan verenigen;

dat haar grief luidt als volgt:

postadres postbus 13244 3507 le utrecht  
bezoekadres malliestraat 5 3581 sh utrecht  
telefoon 030 233 12 30 fax. 030 231 91 09  
e mail japujoe@ision.nl

<b>RAAD VAN STATE</b>	
INGEKOMEN	
3 1 MRT 2008	
ZAAKNR.:	
AAN:	V1
BEHANDELD DD:	PAR:

N7AR A N7(3)3

advocatenkantoor

utrecht,

**GRIEF I**

Ten onrechte overweegt de rechtbank in het a quo sub 10 pagina 4 laatste alinea en pagina 5 eerste alinea:

“ Ook het feit dat eiseres meer dan negentien jaar hier te lande verblijft en hier gedurende die tijd deel uitmaakt van het Nederlandse sociale leven is onvoldoende. Eiseres kan derhalve aan haar illegale verblijf sinds 1 maart 1999 geen rechten ontlenen. Het enkele feit dat de dat de Nederlandse staat nimmer actief heeft getracht eiseres uit te zetten, maakt dit niet anders. Niet kan worden gesteld dat de Nederlandse staat, vanwege dit nalaten, geacht kan worden in het verblijf van eiseres hier te lande te hebben berust. Immer, het vreemdelingenbeleid is in beginsel gericht op de eigen verantwoordelijkheid van de vreemdeling. Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de gevolgen van de keuze van eiseres om Nederland niet te verlaten derhalve voor eigen rekening en risico van eiseres komen en niet leiden tot het oordeel dat om deze redenen sprake is van schrijnende omstandigheden.”

**Toelichting:**

Deze passage is vrijwel onnavolgbaar en kan niet als (voldoende) motivering gelden. De rechtbank stelt vast dat er sprake is van nalaten. In plaats van zich te beraden over de gevolgen van dit nalaten wordt gewezen op de keuze van appellante om het land niet verlaten. Deze keuze is echter niet het onderwerp van discussie. Het nalatig zijn van verweerder om verwijderingsmaatregelen te treffen was en is het onderwerp. Immers, indien appellante ervoor had gekozen om het land wél te verlaten dan zou verweerder ook niet nalatig (kunnen) zijn !

Voorts overweegt de rechtbank dat het vreemdelingenbeleid in beginsel gericht is op de eigen verantwoordelijkheid van de vreemdeling. Door het gebruik van de woorden “in beginsel” wordt het er al niet duidelijker op, doch belangrijker: hier is kennelijk sprake van een soort principeverklaring, welke dan afkomstig zou moeten zijn van verweerder, doch appellante kent de vindplaats daarvan niet.

JAP A JOE

## advocatenkantoor

Een tenslotte in dit verband: zo er al sprake <sup>utrecht,</sup> is van één eigen verantwoordelijkheid dan betreft dit kennelijk een andere eigen verantwoordelijkheid dan die van de burger in het algemeen en blijft volstrekt in het duister wat in onderhavig verband die verantwoordelijkheid dan al dan niet met zich zou moeten brengen. Appellante ervaart deze overweging als een doodoener.

Voorts overweegt de rechtbank dat verweerder door het nalaten niet geacht kan worden in het verblijf van appellante hier te lande te hebben berust. Ook dit is niet relevant aangezien niet ter beoordeling staat welke gevolgen het nalaten niet heeft doch juist welke gevolgen deze wel heeft. Het gaat er daarbij niet in de eerste plaats om of om die reden in het verblijf kan worden berust, doch of dit nalaten kan (dient) te worden meegewogen bij de beoordeling of in het verblijf zou kunnen worden berust.

Sub 7 in het aanvullend beroepschrift de dato 18 september 2007 heeft thans appellante aangevoerd dat het eindeloos gedogen door verweerder als niet zorgvuldig dient te worden aangemerkt. Dit wordt ook in dit hoger beroepschrift staande gehouden. De rechtbank laat zich hierover niet uit, doch tussen redelijk denkende mensen bestaat hierover geen twijfel. Als bekend dient (ook) het niet zorgvuldig handelen van de overheid voor de burger gunstige gevolgen te hebben.

Overigens is het niet juist dat appellante sedert 1999 immer illegaal in Nederland verbleef tenzij "illegaal" uitsluitend wordt beperkt tot de situatie dat er geen verblijfsvergunning is verstrekt.

**GRIEF II**

Ten onrechte overweegt de rechtbank in het a quo sub 8 laatste regel:

"Verweerder heeft zich dan ook, naar het oordeel van de rechtbank, in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiseres, ook in het kader van een aanvraag op grond van artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000 dient te beschikken over een geldige mvv."

AAR A (→) (→)

advocatenkantoor

utrecht,

**Toelichting**

Hier is sprake van een kip/ei kwestie. Verweerder heeft de door alstoen eiseres ingenomen stelling dat zo er sprake is van een geval als bedoeld in artikel 3.4 lid 3 Vb en om die reden een verblijfsvergunning wordt verstrekt, de mvv-eis niet wordt gesteld, niet bestreden.

Het is dan niet juist of redelijk de aanvraag van appellante die inderdaad gebaseerd is op artikel 3.4 lid 3 Vb af te wijzen op grond van het ontbreken van een mvv.

Er zal met andere woorden toch een beoordeling van de aangevoerde feiten en omstandigheden dienen plaats te vinden aangezien er anders nimmer meer een verblijfsvergunning op de hier bedoelde grond kan worden verstrekt zonder een tocht naar het eigen land voor het aanvragen van een mvv te behoeven te ondernemen. Zulks tenzij de beoordeling op de zogenoemde hardheidsclausuel ex artikel 3.71 lid Vb gelijk is aan die betreffende de aanvraag op grond van artikel 3.4 lid 3 Vb.

Dit laatste is de voorliggende rechtsvraag.

**GRIEF III**

Sub 4 in het aanvullend beroepschrift van thans appellante is het volgende te lezen: "in de eerste beslissing de dato 22 februari 2007 is ten aanzien van artikel 13 Vw de mvv-eis niet gesteld; daarin wordt dit artikel geciteerd en vervolgens medegedeeld, dat niet is gebleken dat op de gronden in dit wetsartikel genoemd verblijf dient te worden toegestaan; het gaat dan niet aan om deze eis in bezwaar ten aanzien van dit wetsartikel en de toepassing daarvan opeens wél te stellen;

**Toelichting**

De rechtbank heeft op dit punt in het geheel niets overwogen.

0742 A 07(3)E

advocatenkantoor

utrecht.

De bedoelde passage in de eerste beslissing is te vinden sub 4 onder het kopje "Motivering van de beslissing". Daarin is te lezen dat klemmende redenen van humanitaire aard ertoe kunnen nopen een aanvraag in te willigen.

Klemmende redenen van humanitaire aard zijn aangevoerd in casu en derhalve aan de orde. Niet te loochenen is dat verweerder terzake de beoordeling op artikel 13 Vw de eis van het hebben van een geldige mvv niet heeft gesteld.

De motivering dat "niet is gebleken dat het verblijf van betrokkene hier te lande op een van de hierboven genoemde gronden dient te worden toegestaan" is zelfs in het kader van het toepassen van een discretionaire bevoegdheid als te mager aan te merken, doch veronderstelt wel, dat er een beoordeling heeft plaatsgevonden en wel zonder dat een geldige mvv voorhanden was (!).

Indien er inderdaad een inhoudelijke beoordeling heeft plaatsgevonden zonder mvv dan is de gehele discussie omtrent het niet hebben van een mvv verder overbodig. Blijft in dat geval over de te magere motivering als hierboven bedoeld. Bovendien is deze motivering niet juist aangezien artikel 13 Vw spreekt van: "wordt slechts ingewilligd." Verweerder vertaalt dit in: "dient te worden toegestaan" hetgeen er op duidt dat een onjuiste maatstaf is aangelegd.

Primair stelt appellante zich op het standpunt dat haar aanvraag derhalve zowel is beoordeeld met als zonder voorhanden geldige mvv hetgeen bestuursrechterlijke nonsens is. Subsidiair stelt appellante zich op het standpunt dat de motivering van verweerder terzake de beoordeling op artikel 13 Vw volstrekt onvoldoende is. Wat door verweerder beoordeeld is, is onbekend evenals hoe er beoordeeld is alsmede waarom er geen inwilliging volgde.

JAP A JOE

advocatenkantoor

utrecht

**MITSDIEN**

het de Afdeling Bestuursrechtspraak moge behagen de uitspraak waarvan hoger beroep te vernietigen.

met veroordeling van verweerder (ex artikel 8:75 Awb) in de kosten die appellante in verband met de behandeling van de onderhavige procedure redelijkerwijs heeft moeten maken.

Advocaat gemachtigde

fio